

Danffhedens Fremme i Slesvig, og vi Alle ønske vistnok, at den fremdeles maa kunne virke dertil. Vi vilde, at den ligesom har været en Formuur for Danffheden i Slesvig, og vi bør derfor ikke nægte at give vort Bidrag dertil, saalænge vi formaae det. — Da jeg har til ladt mig at begjære Ordet, er der ogsaa en anden Ting, jeg vil udtale mig om. Jeg vil meget anbefale, hvad en æret Rigsdagsmand for Sorø Amt (Frølund) før anbefalede, nemlig Stephansens Stiftelse, om jeg saa maa falde den, da jeg veed, hvor stor Gavn den har stiftet i mange, mange Aar; jeg veed, at der er mange Børn, som derved ere blevne bevarede for Fordærvelse, og jeg veed, at det er en Mand, der virker med den største Nidkærlighed, Kraft og Iver; han er i alle Henseender en hæderlig og ietkaffen Mand, som bør understøttes navnlig nu i hans Alderdom, hvor han vedblivende med den samme Kraft arbejder og virker til at fremme Børnenes Vel. Jeg maa derfor ogsaa anbefale det Forslag, som den ærede Rigsdagsmand før anbefalede.

Kirke- og Underviisningsministeren: Med Hensyn til Vædringsforslaget under Nr. 11 skal jeg ikke yttre mig udførligt, efter hvad der allerede er anført fra forskjellige Sider desangaaende. Det staaer fast, at dette Beløb angaaer en Stakitport, der som Hovedindtjæring fører ind til Academiets Grund. Det er vist nok, at denne Stakitport endnu kunde staae noget; ja, jeg troer, at man skal have Bæmselighed ved at sige, naar en Stakitport ikke kan staae noget endnu. Jeg har selv havt med Stakitter og Stakitporte at gjøre og har indseet, at der er en overordentlig Selvlivethed ved dem, naar man vil see bort fra alt Andet, end at de blot blive staaende; men jeg troer ogsaa, at det Hensyn, der bevæger en privat Eier, om han endogsaa nok saa meget som Thinget ønsker at undgaae en Beføstning,

til dog at anvende en Beføstning paa Stakitter og Stakitporte før det Tidspunkt, at de falde af sig selv, ogsaa bør komme i Betragtning her, hvor Spørgsmaalet er om Sorø. Det er jo næsten urimeligt at tale om Sorøs Rigdom, hvor Spørgsmaalet kun er om en Udgift af 265 Rd.; og der behøves vist meget mindre, for at man dog paalægger sig selv det Hensyn at holde en saadan Indtjæring til sin Eiendom i nogenlunde anstændig Stand. Hvad Udgiftens Størrelse angaaer, da troer jeg virkelig ikke, at de, som have havt Leilighed til at prøve, hvad det koster at faae en nogenlunde forsvarlig, varig og ordentlig Stakitport opreist, ville finde en Udgift af 265 Rd. at være for høi. Jeg troer tværtimod, at de ville finde, at dette Beløb meget let vil kunne medgaae under de nuværende høie Priser paa Materiale og Arbejde. Jeg maa imidlertid sige, at denne Stakitport paa ingen Maade kan ligge mig eller Ministeriet saameget paa Hjerte, som derimod den Gjenstand, der er omtalt i den sidste Post under Nr. 12, nemlig Udgiften til Ombygningen af Sygehuset. Med Hensyn dertil maa jeg gjøre opmærksom paa, hvad der findes i Anmærkningerne til Budgettet, at der allerede i Finantsloven for 1852—53 var bevilget hertil 1872 Rd.; at Arbejdet dengang af særegne Grunde ikke kom til Udførelse, at det nu imidlertid maa antages for at være i højeste Grad fornøden og at der nu er opført som Beføstning dertil 3000 og nogle Hundrede Rd., eller, med andre Ord, at der altsaa nu er andraget paa en Forøgelse af omtrent 1200 Rd. mere, end der var foreslaaet i 1852. Naar man imidlertid tager Hensyn til den Forbyrdelse, som i saa mange Retninger er skeet i de forløbne 3—4 Aar, saa troer jeg allerede, at man vil finde det ganske begribeligt, at et saadant større Beløb nu maa begjæres.